

Arrest

nr. 66 360 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van gemengd Lakets-Russische origine, afkomstig uit Dagestan. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw vermeende banden met de rebellen. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U werd geboren in Dagestan. Als kind verhuisde u met uw ouders mee naar Georgië. Uw vader werkte er als arts en ook tantes en ooms waren er in de gezondheidssector actief. Zelf studeerde u in Georgië voor tandtechnicus. U werd Georgisch staatsburger. In 2002 was de situatie in Georgië op economisch vlak erg verslechterd. Gedurende een jaar lang was er amper elektriciteit en gas. U vond geen werk. U had de indruk dat vrije werkplaatsen naar etnische Georgiërs gingen en niet naar mensen van een andere origine. Uiteindelijk keerde u terug naar uw geboortestreek en verkreeg u opnieuw het

Russische staatsburgerschap. Van het Georgische staatsburgerschap deed u afstand. U leerde uw vrouw, S. M. (...) (o.v. 6.669.949) kennen en samen stichtten jullie een gezin. Op 7 februari 2010 kreeg u telefoon van familie in Georgië dat één van uw tantes kanker had. U wilde haar snel bezoeken en vertrok daarom nog dezelfde dag. Toen u de grens tussen de Russische Federatie en Georgië wilde oversteken, kreeg u problemen omdat u nog een kleine uitstaande schuld had in Dagestan. Omdat de rechtzetting veel tijd zou kosten, besloot u illegaal via de bergen naar Georgië te reizen. Op uw terugweg, op 8 maart 2010, reisde u op dezelfde manier terug naar Dagestan. Aan de grens werd u echter opgepakt door Russische grenswachters. Uw reispaspoort werd afgenomen. Ze verdachten u van medewerking met de rebellen, die ook illegaal via de bergen reizen. Toen bleek dat u lange tijd in Georgië had gewoond en vlot Georgisch spreekt, werd u extra hard aangepakt. U werd twee dagen vastgehouden aan de grens en nadien naar de gevangenis van Machatchkala overgebracht. U werd ondervraagd over banden met de rebellen. Daarbij werd u geslagen en mishandeld. Een advocaat kwam u bezoeken in de gevangenis. Op 16 april 2010 werd u vrijgelaten na ondertekening van een uitreisverbod. U was gewond en uw ouders verzorgden u. U werd echter niet beter. Op 19 april 2010 bracht uw vader u naar het ziekenhuis voor een medisch-gerechtelijke expertise. Nadien kwam een medewerker van de FSB bij u thuis. Hij dreigde ermee dat u ofwel alle adressen of acties van de rebellen moest geven, ofwel zou u worden opgepakt en verdwijnen. Uw vader bracht u daarna onder bij een tante van uw vrouw. Op 20 mei 2010 vertrok u met uw gezin naar Moskou. Daar bleef u enkele maanden bij een kennis van uw vader. U kwam niet buiten uit schrik voor persoonlijke controle. Op 10 augustus 2010 vertrok u uit Moskou. Uw vader had een smokkelaar betaald. U reisde met een minibus naar België. Op 13 augustus 2010 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag voor de eerste keer asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties. Op 24 december 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het betrof een zogenoemde technische weigering aangezien u niet kwam opdagen voor een interview. Op 11 maart 2011 vroeg u voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Sinds u in België verblijft vernam u dat uw vader overleden is aan een hartinfarct. Hij kon de problemen niet aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op problemen (arrestatie, ondervraging, mishandeling, bedreiging) omwille van uw vermeende band met rebellen. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de arrestatie en de gevolgen daarvan niet overtuigend zijn. Zo herhaalde u meermaals dat het exact op 8 maart 2010 was – op een feestdag – dat u werd tegengehouden, terwijl u niet eens weet welke dag van de week het toen was (CGVS, p. 4). Het is weinig overtuigend dat u wel de datum precies kende, maar niet de dag van de week – terwijl het toen een feestdag was. Dit doet twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde ook dat het feit dat u lange tijd in Georgië heeft gewoond een verergerende factor speelde bij de ondervragingen (CGVS, p. 4). Echter, van uw lange verblijf in Georgië legde u niet het minste begin van bewijs voor. Indien uw lange verblijf in Georgië u parten speelde bij uw problemen, kan toch worden verwacht dat u moeite doet om dergelijke beweringen te staven. Dit gebrek aan engagement kan bezwaarlijk als een daadwerkelijke medewerking met de asieldiensten worden beschouwd.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in de gevangenis het bezoek kreeg van een advocaat en dat die uw vrijlating regelde (CGVS, p. 5). Echter, u kende niet eens de familienaam van deze advocaat (CGVS, p. 6), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat deze advocaat door uw vader werd gestuurd en zijn familienaam nota bene in de door u voorgelegde gerechtelijke medische expertise staat vermeld (document 3 in groene map). Er kan toch verwacht worden dat u nog de naam kent van de advocaat die u in de gevangenis bezocht en u vrij heeft gekregen. Dit zet verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder blijkt dat u op 19 april 2010, na uw vrijlating op 16 april 2010, een medisch-gerechtelijke expertise liet uitvoeren. U legde hiervan een attest voor (document 3 in groene map). Vooreerst is het opmerkelijk dat u een medisch-gerechtelijk expertise liet uitvoeren, en niet gewoon naar een ziekenhuis ging voor medische verzorging toen bleek dat u niet beter werd. Immers, uit uw verklaringen blijkt niet dat u van plan was om klacht in te dienen. Zo verklaarde u dat een klacht bij jullie niet veel betekent en dat het uw situatie erger zou kunnen maken (CGVS, p. 5). U kan geen aannemelijke uitleg geven waarom u dergelijke medisch-gerechtelijke expertise nodig had. Nochtans blijkt uit de door u voorgelegde medische expertise dat deze zou hebben plaatsgevonden op uitdrukkelijk verzoek van uw advocaat. Het wekt verbazing dat u dit tijdens uw gehoor zelf niet aangaf. Dit zet verder twijfels bij de oprechtheid van uw verklaringen. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat op de medisch-gerechtelijke expertise in de linker bovenhoek de datum van 14 maart 2010 genoteerd staat, terwijl u toen volgens uw verklaringen nog in de gevangenis zat en u de expertise pas meer dan een maand later, namelijk op 19

april 2010, zou hebben ondergaan. Helemaal opmerkelijk is dat deze datum van 14 maart 2010 overeenkomt met de datum op een ander document dat u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag, namelijk een verslag over de huiszoeking die bij u thuis zou hebben plaatsgevonden (document 2 in groene map). Het feit dat u twee documenten voorlegt die gedateerd zijn op dezelfde datum, maar waarbij de gebeurtenissen duidelijk niet op dezelfde datum plaatsvonden, doet besluiten dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze documenten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt bovendien dat het in de zuidelijke deelrepublieken van de Russische Federatie, waartoe ook Dagestan behoort, zeer gemakkelijk is om allerlei documenten tegen betaling te bekomen. Overtuigende documenten kunnen een overtuigend asielaanvraag ondersteunen, wat hier echter niet het geval is. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op beslissende wijze.

Zelfs indien uw verklaringen over de problemen die u zou gekend hebben bij de grenscontrole aan de grens tussen Georgië en de Russische Federatie geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, dient hierbij nog het volgende te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u werd tegengehouden aan de grens tussen Georgië en de Russische Federatie omdat u die, voor de tweede keer, illegaal overstak (CGVS, p. 4). Het feit dat u naar eigen zeggen werd gescreend en ondervraagd toen u illegaal de grens overstak, kan echter bezwaarlijk als een daad van ongeoorloofde vervolging vanwege de Russische overheid worden beschouwd.

Ten slotte zijn uw verklaringen over uw reisroute niet overtuigend. Zo verklaarde u dat u onder uw eigen identiteit vanuit Dagestan (Russische Federatie) met de auto naar Moskou (Russische Federatie) reisde, terwijl u naar eigen zeggen een uitreisverbod had ondertekend (CGVS, p. 6 - 7). Het is weinig aannemelijk dat u dergelijk risico zou lopen om onder uw eigen naam Moskou binnen te reizen, terwijl u volgens uw verklaringen in Moskou nooit buitenkwam, net omdat u vreesde voor persoonlijke controles in verband met uw uitreisverbod (CGVS, p. 7). Dit ondermijnt op bijkomende wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook betreffende uw verdere reis zijn uw verklaringen niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u via u onbekende landen met een minibus van Moskou naar België reisde, met enkel uw intern paspoort als identiteitsdocument (CGVS, p. 7 en verklaring DVZ eerste asielaanvraag, vraag 34). U ontkende dat u een reispaspoort had om de Europese Unie binnen te reizen (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat de chauffeur uitstapte bij de grenscontroles en met andere mensen een praatje maakte (CGVS, p. 8). Het is echter niet aannemelijk dat u niet over een reispaspoort beschikte om de Europese Unie binnen te reizen. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de controles aan de grenzen van de Europese Unie en meer bepaald aan de Schengengrenzen zeer strikt zijn en dat mensen persoonlijk worden gecontroleerd. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. Bovendien doet dit vermoeden dat u tracht om moedwillig zaken (internationaal paspoort met exacte vertrekdata en mogelijke visa) verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien de combinatie van bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw rijbewijs, een attest van een huiszoeking, een medisch-gerechtelijke expertise, het intern paspoort van u en uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte en een zwangerschapsattest van uw vrouw) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het attest van een huiszoeking en de medisch-gerechtelijke expertise werden hierboven reeds besproken. De andere documenten bevatten identiteitsgegevens en gegevens betreffende de medische toestand van uw vrouw, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Voorts roept zij een schending in van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en is zij van mening dat er een manifeste beoordelingsfout voorligt. Verzoekende partij gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de vaststelling dat zij zich niet kon herinneren op welke dag van de week haar aanhouding plaatsvond, betoogt verzoekende partij dat zij wel de precieze datum kon meedelen. Gelet op het geleden trauma is het begrijpelijk is dat zij zich een onbelangrijk feit zoals de dag van de week niet meer kan herinneren. Hetzelfde kan worden gesteld betreffende het niet op de hoogte zijn van de familienaam van de advocaat die haar bijstond.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij zich exact de datum van haar verdwijning zou herinneren, zonder zelfs maar enig idee te hebben of het een weekday betrof dan wel een zaterdag of een zondag. Deze onwetendheid is des te frappanter nu zij aangaf dat 8 maart 2010 een feestdag was. Ook haar vertrek uit Dagestan kon verzoekende partij perfect situeren, zijnde op 20 mei 2010, doch hier werd meteen wrevelig aan toegevoegd: *"gaat u terug vragen welke dag van de week het was, ik herinner me de data met moeite, niet de dagen"* (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 10/05/2011, p. 7). De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij niet *"met moeite"*, maar integendeel zonder enige aarzeling en op uiterst secure wijze voormelde data kon meedelen. Ook in haar verzoekschrift benadrukt zij dat zij feilloos de datum van haar ontvoering vermeldde, waardoor zij haar eigen betoog ontkracht als zou zij zich door het geleden trauma deze feiten niet meer voor de geest kunnen halen.

Even ongeloofwaardig is de vaststelling dat zij de familienaam zou zijn vergeten van de advocaat die haar tijdens haar zware beproeving bijstond en haar wist vrij te krijgen. Verwerende partij merkte terecht op dat de advocaat door de vader van verzoekende partij werd gestuurd en zijn familienaam bovendien duidelijk in het verslag van de medisch-gerechtelijke expertise staat vermeld. Het zogenaamd oplopen van een trauma vormt in geen geval een excuus voor deze flagrante onwetendheid, nu in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoekende partij minstens de inspanning zou hebben geleverd om dit verslag, dat zowaar werd opgesteld op aandringen van haar advocaat, na te lezen. Verzoekende partij brengt evenmin medische en of psychologische attesten bij waaruit zou blijken dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast.

De Raad is derhalve van oordeel dat verwerende partij op grond van voormelde flagrante onwetendheid betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas terecht concludeert tot het ongeloofwaardig bevinden van dit relaas.

2.2.4.1. Betreffende de motivering dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de neergelegde documenten werpt verzoekende partij op dat het verslag van de medisch-gerechtelijke expertise haar verklaringen bevestigt. Verwerende partij verzuimde om dit document ten gronde te analyseren en beperkte zich tot het betwisten van de datum en de gegrondheid ervan. Aan de authenticiteit van dit document kan hoe dan ook niet worden getwijfeld.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met voormeld verweer compleet voorbijgaat aan de desbetreffende motivering. Immers, verwerende partij constateerde dat de datum waarop de medisch-gerechtelijke expertise werd geattesteerd – zijnde 14 maart 2010 – niet strookt met de verklaring dat verzoekende partij van 8 maart tot 16 april 2010 in de gevangenis vertoefde en pas enkele dagen na haar vrijlating, op 19 april 2010, een medisch-gerechtelijke expertise liet uitvoeren. Het ogenblik van het attesteren van deze medische expertise is derhalve flagrant strijdig met de chronologie van het voorgehouden asielrelaas. Ook de motivering dat twee documenten, zijnde voormelde expertise en het verslag van de huiszoeking, opvallend geattesteerd zijn op dezelfde datum hoewel de gebeurtenissen zich volgens het voorgehouden asielrelaas niet op hetzelfde tijdstip voordeden waardoor aan deze stukken geen authenticiteitswaarde kan worden verleend, wordt ongemoeid gelaten. De Raad wijst verzoekende partij er nog op dat zij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die zij ter ondersteuning van haar relaas neerlegt en dat *in casu* deze documenten niet van aard zijn de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen, doch, integendeel, er verder afbreuk aan doen.

2.2.5.1. Verzoekende partij drukt voorts haar verontwaardiging uit over de motivering dat zij de opsluiting onderging ten gevolge van het illegaal oversteken van de Georgisch-Russische grens en zij er aldus zelf schuld aan had. Haar vrijheidsberoving die geruime tijd duurde was niet wettelijk, vermits er geen enkele controle plaatsvond door een gerechtelijke instantie. Hoe dan ook wenst verzoekende partij eraan te herinneren dat geen enkel vergrijp een onmenselijke behandeling rechtvaardigt.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij desbetreffende motivering verkeerdelijk heeft geïnterpreteerd. Verwerende partij wees er louter op dat, indien haar problemen bij de grens tussen Georgië en de Russische Federatie geloofwaardig zouden zijn, het screenen en ondervragen van mensen die illegaal de grens oversteken bezwaarlijk als een daad van ongeoorloofde vervolging kan worden gekwalificeerd. Op geen enkele wijze sprak verwerende partij zich uit over de wettigheid van

een langdurige vrijheidsberoving en de ermee samenhangende voorgehouden onmenselijke behandeling ingevolge het illegaal overschrijden van de grens.

Uit wat vooraf gaat blijkt bovendien dat de door verzoekende partij opgeworpen illegale vrijheidsberoving, tijdens dewelke zij zware mishandelingen diende te ondergaan, in elk geval als volstrekt ongeloofwaardig werd beschouwd en derhalve geenszins onder bovenstaande hypothese ressorteert.

2.2.6.1. Daarnaast schetst verzoekende partij opnieuw in grote lijnen haar asielrelaas. Zij beklemtoont dat de situatie in de noordelijke Kaukasus erg onzeker blijft en er veelvuldig gebruik wordt gemaakt van valse beschuldigingen om illegale opsluitingen te rechtvaardigen, een praktijk waarvoor Rusland trouwens herhaaldelijk werd veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Uit een recent verslag van Amnesty International blijkt onder meer dat *"In heel het Noord-Kaukasus waren de machten van schendingen van menselijke rechten beschuldigd"*.

2.2.6.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Een simpele verwijzing naar veroordelingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – overigens niet vergezeld van enige nuancering om welke arresten het zou gaan – en een rapport van Amnesty International, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, is niet voldoende om te illustreren dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij om hierboven uiteengezette redenen niet in is geslaagd.

2.2.7.1. Verzoekende partij meent verder dat de betwistingen aangaande haar reisroute niet relevant zijn. Verzoekende partij werd verplicht om het uitreisverbod naast zich neer te leggen teneinde zichzelf te beschermen en legde in diezelfde zin duidelijk uit dat zij in Moskou verborgen leefde. Het komt niet zelden voor dat mensensmokkelaars hun reisdocumenten houden en die aan de douane-controleurs voorleggen, ondanks het feit dat deze controles persoonlijk dienen te gebeuren.

2.2.7.2. De Raad constateert vooreerst dat het gebruiken van haar eigen interne paspoort geenszins te rijmen valt met de vaststelling dat verzoekende partij zich, eenmaal aangekomen in Moskou, verplicht zag om onder te duiken. Indien verzoekende partij zich werkelijk had verbonden om Dagestan niet te verlaten kan niet worden aangenomen dat zij onder haar eigen naam het risico neemt Dagestan te ontvluchten om vervolgens in Moskou onder te duiken teneinde door de autoriteiten niet te worden gedetecteerd. Verwerende partij was terecht van oordeel dat dit de geloofwaardigheid van het verhaal verder aantast.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het wel vaker voorkomt dat smokkelaars de reisdocumenten bij zich houden en deze zelf aan de controleurs voorleggen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij aldus lijkt te stellen dat zij wel degelijk over een internationaal paspoort beschikte en de smokkelaar dit document bij zich hield. Deze verklaring druist fundamenteel in tegen hetgeen zij eerder beweerde, namelijk dat zij zonder in het bezit te zijn van een internationaal paspoort de Europese zone is binnengekomen (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 10/05/2011, p. 8), waardoor de vaststelling dat het een ongeloofwaardig relaas betreft opnieuw wordt bevestigd en versterkt.

2.2.8. Waar verzoekende partij er nog aan herinnert dat de bestreden beslissing zich niet mag beperken tot een stijlfiguur of een vage en stereotype formule, dient te worden gewezen op het feit dat zij volstrekt nalaat om toe te lichten op welke manier dit het geval zou zijn. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat het ongegrond bevinden van de asielaanvraag is ingegeven door de gedetailleerd uiteengezette motieven die aan de conclusie voorafgaan en geenszins een standaardmotivatie uitmaken, maar integendeel een concrete analyse bevatten van de door verzoekende partij opgeworpen moeilijkheden. Dit argument mist dienaangaande dan ook elke feitelijke grondslag.

2.2.9. De motivering van verwerende partij betreffende het zich niet eenvoudigweg naar een ziekenhuis begeven teneinde zich te laten verzorgen doch onmiddellijk over te gaan tot een medisch-gerechtelijke expertise hoewel verzoekende partij duidelijk niet zinnens was een klacht in te dienen, wordt door haar

ongemoeid gelaten en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Voormelde flagrante onwetendheden, ongerijmdheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/83 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10.1. Verzoekende partij betoogt dat er niet kan worden getwijfeld aan haar langdurige verblijf in Georgië vermits zij perfect Georgisch spreekt. Verwerende partij liet na om hieromtrent verdere vragen te stellen en confronteerde haar evenmin met het gebrek aan bewijs. Verzoekende partij voegt nu ter staving van dit verblijf kopieën toe van haar Georgische identiteitskaart en sportkaart.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat gezien de uitgebreide en terechte motivering betreffende onwetendheden, ongerijmdheden en vaagheden aangaande talrijke andere wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas deze motivering betreffende het verblijf in Georgië een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.11. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar het jaarverslag van Amnesty International van 2011 waarin wordt gesteld dat in de Noordelijke Kaukasus de mensenrechten nog steeds worden geschonden en naar het feit dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus en de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 31 januari 2011 (administratief dossier, stuk 18, deel 3) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer

worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT